

Baka István

A Nagy Vadász

Poharát duhajul az ég
tükrébe vágta, és lőn éjszaka,
csak tükörcserép-csillagok, csak a
tellhold csorbult szélű pohara

világít, ám ha gally recsen, ha a
vadvizeket zápor hugyozza, Ő
jár-kél közöttünk, és szemelből
ólomsörét pislog, s mi kushadunk.

Mert tekintetétől a nyúlprém
felbukfencezik kabátostul, és a
gyertyaláng.

mint asszony a kéjben, felszítva ráng
fenséges horkantásai szelében,

Mert állunk mindenütt a négy
égtáj célkeresztjén, hiába
lengünk ki jobbra-balra, telibe találja
az utolsó szavunkat is.

Jár-kél köztünk a Nagy Vadász, az ég
tükörromja alatt, s iszákjából
a megsörétezett
hajnalok vére a földre csepeg,
s éjszakává visszafeketedik.

